

просы миграции должны включать правоприменительную практику и, как следствие, повышение уровня квалификации и культуры всех работников, имеющих дело с миграцией [8]. По их действиям складывается первоначальный образ страны. Таким образом, если говорить о понятии российской конституционно-правовой миграционной модели в самом общем виде, то она может быть охарактеризована как единая система федеральных, региональных и муниципальных правовых актов и норм, а также правоприменительной практики и организационных способов, регулирующих потоки переселенцев в Россию и по ее территории и стимулирующих мигрантов (в том числе потенциальных) в целях увеличения народонаселения и освоения новых районов с учетом особенностей страны.

Список литературы: 1. Трейвиш А. Россия: население и пространство // Демоскоп Weekly. – 2006. – № 96. – С. 40. 2. Российская газета. – 2005. – 29 марта. 3. Народонаселение. Энциклопедический словарь. – М.: БРЭ, 2004. – С. 148. 4. Ионцев В. А. Международная миграция населения: теория и история изучения // Международная миграция населения: Россия и современный мир. – 2009. – Вып. 3. – С. 305. 5. Чернышова О. Законодательные амнистии для незаконных иммигрантов: может ли западный опыт быть полезен для России? // Иммиграционная политика западных стран: Альтернативы для России / Под ред. Г. Витковской, – М.: Гендальф, 2007. – С. 213–226. 6. Интерфакс. 12 ноября 2002 г. 7. Лунев И. Д. США проследят за иностранными студентами // Международное право. – 2005. – № 7. – С. 22. 8. Баглай М.В. Российское государство на рубеже тысячелетий (научная конференция) // Государство и право. – 2007. – № 4. – С. 38.

*Сидоренко Ю.
г. Харьков, Украина*

ПРИЧИНИ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Питання корупції в Україні є на сьогодні більше ніж актуальним, тому визначення причин її виникнення є надзвичайно важливою справою, що є необхідною для складання антикорупційної програми.

Довідник ООН про міжнародну боротьбу з корупцією містить таке визначення досліджуваного поняття: «Корупція – це зловживання державною владою для одержання вигоди з особистою метою». Вона є антисуспільним явищем, що впливає на темпи розвитку економіки держави, владу та суспільство в цілому.

Однією з головних причин існування корупції є прагнення чиновників до швидкого матеріального збагачення. Незважаючи на низькі посадові оклади, значна кількість чиновників розглядає державну службу як найприбутковіший і найменш ризикований бізнес.

Ще однією причиною процвітання корупції є недоліки законодавчих та інших нормативно-правових актів, недоліки існуючого стану контролю за виконанням цих самих нормативно-правових актів, коли акценти в контрольній діяльності зміщені в бік додержання термінів опрацювання завдань, а не в бік якості цього опрацювання; відсутність гнучкої ефективної системи контролю у сфері державної служби, яка охоплювала б не тільки питання термінів переміщення звітності по опрацьованій документації між виконавцями та між різними державними установами, але й питання трудової дисципліни.

Окрім вищесказаного корупції сприяють відсутність прозорості влади та особливе громадське ставлення до неї. Сьогодні багато хто просто не уявляє будь-яку діяльність

без підкупу когось і, отже, не чинить опору здирництву. Більшість підприємців схильні платити додаткові гроші, якщо від них цього вимагають.

Визначивши причини корупції, можна розробити ряд заходів боротьби з нею, в основу яких полягає прийняття органами державної влади відповідних нормативно-правових актів та вдосконалення чинних актів щодо запобігання корупційним діям.

*Стасевська О. А.
м. Харків, Україна*

ЛЮДИНА В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ

Протягом декількох століть людина вбачала головною метою своєї діяльності підкорення природи та перетворення світу. Нічим не обмежений оптимізм таких поривань призвів у ХХ ст. до ситуації, коли виробничі технології перевищили можливості культурних регуляторів, а людство перетворилося в силу, спроможну знищити себе, свою людяність.

Межа ХХ–ХХІ ст. усвідомлюється як час переосмислення взаємостосунків «природа – людина», а також переосмислення сутності самої людини. Сенс змін полягає в тому, що людство більше не може бути «підкорювачем природи», не може бездумно і безмежно використовувати її ресурси, отже необхідно в повній мірі зрозуміти свою залежність від здатності природи самотійно підтримувати власну тривкість і разом із цим по-новому вибудовувати співіснування.

Вирішення такої глобальної проблеми залежить не стільки від організаційних та технічних можливостей суспільства, скільки від самої людини, точніше, від її моральної зрілості: якщо в попередні часи сфера моральності охоплювала лише стосунки «людина – людина», то сьогодні до неї належить стосунки зі світом вцілому. Таке завдання потребує відповіді на питання, якою є людина ХХІ ст., які фактори визначають її сучасні характеристики.

Умови індустріального суспільства спричинили домінування соціальних інститутів над людиною. Техніка перетворилася не лише у чинник соціального поступу, але й у форму організації людського життя. Стандартизація життя і мислення отримали невідоме для попередніх епох поширення. Індустріальне суспільство сформувало такі світоглядні настанови, в рамках яких природа і суспільство підлягають раціонально-утилітарному переупорядкуванню з метою удосконалення відповідно до цілей, які визначає людина, її розум. Переконана в абсолютній раціональності світу, людина вважає, що немає нічого такого, чим не можна було б оволодіти за допомогою «розрахунку». Якщо природа перетворювалась за допомогою техніки, то суспільство – за допомогою тотальної інституалізації, втіленням якої є бюрократія. Як наслідок, людина опинилася у залежності від техніки та бюрократичних установ.

Розвиток індустріального суспільства як процес повільно зростаючого розриву між людиною, суспільством і природою в останній третині ХХ ст. завершився зародженням нового явища, яке отримало назву постіндустріального або інформаційного суспільства, що спричиняє загрозу перетворення людини у засіб інформаційних технологій. Водночас індивід не втрачає прагнення будь-яким способом підкреслити власну унікальність, неповторність. Відсутність високого рівня особистісної форми культури призводить до того, що свою неповторність людина стверджує виключно через зовнішні прояви (одяг, тату, манери поведінки тощо). Бідність внутрішнього світу позбавляє індивіда можливості не тільки творити нові духовні цінності, а й розпредмечувати багатства культури, які накопичені людством.